

OPPERBEVELHEBBERS UIT DEN WERELDOORLOG.

GENERAAL BROESSILOF.

De Oostenrijker zei niet veel: *die* kreeg de klappen, veel en hard!

Maar de Duitscher moest dan toch erkennen, dat het jongste offensief der Russen in Wolhynië, Galicië en bij de Roemeensche grens, die reuzenaanval over een front van 400 kilometer, dat op onderscheidene plaatsen werd ingedrukt, *niet* door hem was verwacht.

Men meende in 1915 met den Rus te hebben afgerekend. Vandaar dat de Duitschers voorthamerden op de fortinketen rondom Verdun, dat de Oostenrijkers hun offensief begonnen tegen Italië, 't welk het Italiaansche leger groote verliezen en het Italiaansche kabinet het leven kostte . . . en dat niemand in *ernst* dacht aan een grooten aanval uit Rusland.

Wat de Rus dit voorjaar tegen Hindenburg had gepresteerd, was 't laatste en uiterste dat hij kón.

Toén was hij met bebloede koppen afgeslagen . . .

Dat zou ook in 't vervolg zoo wel gaan!

Bovendien, — de Oostelijke frontlijn was sinds verleden jaar zoo op alle manieren versterkt: daar kon geen Russisch leger meer dóór!

De militaire medewerkers in de groote Duitsche pers erkennen nu echter rondweg, dat zij zich hebben vergist. Rusland is voor de zooveelste maal een onberekenbare factor gebleken; de stille, ingehouden kracht . . . zal het de mogendheid zijn, die den oorlog *bestist*, — èn de hegemonie over Europa verkrijgt?

't Is daar natuurlijk nog verre vandaan, maar toch . . .

Rusland met zijn onmetelijke hulpbronnen, zijn snel aangroeiende bevolking, zijn buitengewoon hoog geboortecijfer, Rusland kan als we een menschenleven verder zijn, 20 à 25 millioen geoefende mannen in 't veld zenden: en welke grootmacht van Europa kan dan Rusland weerstaan?

Voor al ook, als ze dóórgaan elkander te verteren?

Rusland heeft dezen laatsten aanval met groot talent voorbereid en zijn winst gedaan met de reeks van nederlagen, die het ten vorigen jare leed.

Toén had het gebrek aan artillerie en schietvoorraad.

Toén werden de Russische legers letterlijk uit Galicië en Polen weggeschoten.

Thans had Rusland hierin op afdoende wijze voorzien, en wat het zelf niet aanvullen kon, hadden Amerika en Japan gezonden, — nadat zij natuurlijk een behoorlijke oorlogswinst op de factuur hadden gezet: handel is handel!

En nu heeft Rusland op zijn beurt de Oostenrijkers weggeschoten.

Vér vóór de Oostenrijksche liniën was het prikkeldraad gespannen, een vinger dik, kris en kras dooreengeweven, driehonderd meter ver . . . maar de orkaan van Russische projectielen, uren lang, den nacht dóór, wéér een dag aan, scheurde tenslotte die hindernis geheel aan stukken en flarden.

Toen éven een groote stilte . . . en daarop volgde de aanval der infanterie.

„De Russen vochten — zoo verhaalt een Amerikaan — zooals ze nog nooit gevochten hadden. Het eene regiment na het andere van jonge, versche troepen, waarvan enkele

nog nooit in het vuur waren geweest, sprongen als tijgers uit hun loopgraven en liepen storm op de Oostenrijksche liniën.”

Daar wás eenvoudig niets tegen bestand.

De eerste verdedigingslinie liepen ze zóó onder den voet, en weinige minuten later drongen zij ook in de tweede, in de derde door . . . toen sloegen de Oostenrijkers op de vlucht . . . en toén was 't voor 't eerst in dezen oorlog het uur van den gevreesden kozak!

Hij wierp zich met zijn onvermoeid paard in de wilde jacht, ving de vijanden bij duizenden op, reed ze vóór, keerde ze, zoodat ze zich aan de opdringende infanterie moesten overgeven: meer dan *honderdduizend* in weinige dagen tijds!

Wie is *de man*, die dit resultaat in zoo korten tijd heeft bereikt: Ruslands Hindenburg?

Slechts één naam wordt met eerbied en dankbaarheid genoemd, van de Noordelijke IJszee af tot in 't veroverde Erzeroem en Mesopotamië toe: generaal *Broessilof*.

Ook hij, als zoovelen, is pas in en door dezen oorlog bekend geworden, al is hij reeds 63 jaar oud en al wisten de weinige ingewijden in de militaire zaken wel, dat hij buitengewoon bekwaam was in wat men dan noemt 't oorlogs-„vak.”

Broessilof behoort tot het wapen der cavalerie.

En vóór den oorlog werden de officieren van dit wapen in den regel een poosje naar Broessilof gezonden, die dicht bij Postarry een rij- en hindernisbaan had laten aanleggen, die menigeen een zweetje heeft gekost . . . óf 'n buil . . . óf zelfs 'n gebroken arm of been!

Toen brak de oorlog uit en ook Broessilof trok te velde.

Bij den eersten inval der Russen in Galicië, in September en October '14, bewees hij het leger van den tsaar reeds onschatbare diensten. Met zijn ruiterscharen zwermde hij de hoofdmacht vooruit en verstoorde waar hij maar kon 's vijands verdediging.

In October van datzelfde jaar voerde hij een deel van zijn cavalerie over de Karpathen en daalde af in de Hongaarsche laagvlakte, naar het dal van de Theiss, waar hij zich een tijdlang wist staande te houden.

Later had ook een tweede inval in Hongarije onder zijn aanvoering plaats.

En nu is *hij* de man van het „grootte offensief.”

Toch doet verkeerd, wie hem *al* de eer zou willen geven. Een aanval als *déze* gelukt slechts door de goede samenwerking van véle personen, krachten en factoren, en bewijst, dat er aan de zijde van den aanval nog over onuitputtelijke hulpbronnen en vrijwel onbegrensde reserves wordt beschikt, — zonder die zou zulk een offensief onmogelijk zijn.

De voorbereiding alleen vereischt maanden werks.

En waar generaal Broessilof pas vijf weken vóór de aanval begon, tot opperbevelhebber op dát deel van het front werd benoemd, daar zal hij aan die voorbereiding wel een groot aandeel genomen hebben — anders zou men hem onmogelijk hebben kunnen gebruiken — maar moeten ook vele anderen hebben medegewerkt, om ondanks de nationale gebreken van den Rus, den aanval nog zóó te organiseren, dat hij in zijn eersten opzet zoo schitterend lukte.

Broessilof heeft ongetwijfeld nog groote plannen!

Lemberg en verdere plaatsen lokken hem aan, daar kan men zeker van zijn.

Maar de gróóste betekenis verkrijgt zijn offensief hierdoor, dat het duidelijk bewijst, hoe Rusland in het derde oorlogs-kalenderjaar met verjongde kracht aan den krijg vermag deel te nemen.

Dát feit spreekt boekdeelen, wat betreft de „toekomst van Rusland.”

P. Br.

